

NEBEZPEČNÁ RYCHLOST

MELANIE MORELAND

BARONET

Nebezpečná rychlost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Melanie Moreland

Nebezpečná rychlost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

***NEBEZPEČNÁ
RYCHLOST***

NEBEZPEČNÁ RYCHLOST

MELANIE MORELAND

 BARONET

Copyright © 2022. Breaking the Speed Limit by Melanie Moreland.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Corto Library.

The moral rights of the author have been asserted.
Translation © Zuzana Selementová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2549-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2553-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2554-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2550-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KAPITOLA 1

STEFANO

O přel jsem se dozadu v židli a prohlížel si návrh, na kterém jsem pracoval. Protřel jsem si unavené oči, zamračil se, vzdal to a sáhl po brýlích, jež jsem si nedávno pořídil. Používal jsem je nerad, ale musel jsem uznat, že když si je šoupnu na nos, čáry na papíru přede mnou jsou najednou mnohem jasnější.

Svoje nápady jsem si kreslil raději ručně, než abych začal používat software, který jsme si nedávno nechali nainstalovat. Cítil jsem tak návrh pod prsty a nechával se jím řídit. Můj šéf Maxx to vnímal stejně, ale jeho žena Charly se tomu smála a napomínala nás, ať „jďme s dobou“. Když jsme to jednou probírali u večere a já s Maxxem souhlasil, jenom kroutila hlavou.

„Krindy pindy, myslela jsem, že toho starýho jezevce trochu popostrčíš, Stefano, a ne že to bude naopak.“

Musel jsem se zasmát. Charly byla vtipná a zábavná. Všechny nás držela v lajně a podnik pod jejím vedením fungoval jako dobře namazaný stroj. Maxx si ji kdysi najal, aby mu pomohla dát do kupy jeho dům a autoservis, ale nakonec mu k tomu dala do pořádku i srdce a celý život. Byl do ní bláznivě zamilovaný a viděl to každý, kdo se ocitl v jejich blízkosti.

K uším mi dolehly šouravé zvuky, což mě přimělo k úsměvu. Ani jsem se nepodíval a zavolal jsem přes rameno: „Tady nemáš co dělat. Výpary.“

Ve dveřích se objevila Charly s úsměvem na tváři. Zrzavé vlasy jí spadaly pod ramena, na sobě měla volnou džínovou kombinézu s logem našeho servisu a pod ní růžové tričko. Položila si ruku na zakulacené břicho a oči jí zářily.

„Já nemám rýmu, Stefano, jsem těhotná. Čuchla jsem si, takže vím, že tu nemáš žádnou otevřenou barvu.“

Přistoupila blíž. „Na čem makáš?“

Ukázal jsem jí rozkreslený návrh renovované motor-ky, na které dělal Maxx. Zákazník si na ní přál mít celou klasiku – lebku a zkřížené hnáty a černou, bílou a stříbrnou barvu a já jsem se k tomu snažil vymyslet ještě nějakou parádu, aby na ní bylo něco výjimečného. Klient byl Brit, takže jsem do obrázku na několika místech propletl britskou vlajku Union Jack a použil tlumené, ale výrazné barvy. Takhle jsem s tím byl spokojený a doufal jsem, že se mu to bude líbit.

„Aha, to je super.“ Podala mi papír zpátky a chytila se okraje stolu, jak se snažila vylézt na stoličku vedle mě. Se smíchem jsem jí pomohl se usadit a ujistil se, že sedí pohodlně. Pak jsem se uvelebil na kraji vlastní stoličky a prohlédl si ji.

„Maxx ví, že jsi tady?“

„Čte Thomasovi knížku. Mary myje nádobí. Řekla mi, ať si dám pohov. Viděla jsem, že se tu svítí, tak mě napadlo, že se na tebe půjdu mrknout.“

„Aha,“ odpověděl jsem a čekal. Nezklamala mě.

„Jsi v pohodě, Stefano? U večere jsi byl nějak zticha.“

Usmál jsem se na ženu, která pro mě byla jako další sestra. Možná dokonce víc. Založením byla pečovatelka, neustále se o všechny starala – hlavně o Maxxe.

Vedla ho, stejně jako vedla jeho podnik, a on by to jinak ani nechtěl. Byla jeho světlem ve tmě a díky ní se usmíval a byl v klidu – aspoň většinou. Přirovnávala ho k bručounskému grizzlymu, i když občas, to jsem si byl jistý, to dělala kvůli sobě. Ráda ho popichovala a on ji svou reakcí nikdy nezklamal.

V dílně z toho občas vznikaly zajímavé situace. Všichni jsme si zvykli na to, že si ji tu a tam přehodí přes rameno a odnese ji do domu. Vyrovnali jsme se s tím a rozhodli se neřešit, co se děje dál, když se za nimi zavřou dveře.

„Jsem v pohodě,“ ujistil jsem ji. „Dělám na tomhle návrhu. Víš, jakej přitom bejvám.“

„Snědl jsi jenom jednu porci. Copak moje lasagne nebyly tak dobrý jako ty od Rosy?“

Musel jsem se zasmát. Moje máma vzala Charly pod křídlo a udělala z ní adoptivní členku rodiny Boreliových. Naučila ji spoustu našich rodinných receptů a Charly na oplátku naučila moji matku a sestry umění péct koláče. Výhodu z toho měli všichni, kromě objemu mého pasu. Maxx měl naštěstí ve svojí stodole kromě garáže i skvělou posilovnu a já i Brett jsme ji často využívali.

„Tvoje lasagne jsou stejně dobrý jako ty od mojí mámy. Ale až do smrti budu popírat, že jsem to někdy řekl. Ten kus, co jsi mi dala, byl kolosální. A navíc jsem měl salát a obrovskej kus koláče. Přestaň si dělat starosti.“ Naklonil jsem se k ní a dal jí pusku na čelo. „Děláš si je zbytečně často.“

Pokrčila rameny. „Taková jsem já.“ Poplácala mě po paži. „Jedna porce je na tyhle ty svaly málo. Brzo dáš Maxxovi na frak.“

Od té doby, co jsem sem přišel, se moje postava změnila. Vždycky jsem byl ve formě, ale díky cvičení

s Maxxem podle jeho režimu jsem se vyrýsoval. Měl jsem široká ramena, svalnaté bicepsy a ploché břicho. Nosil jsem teď bradku, zastřiženou těsně u obličej, a vlasy jsem měl nakrátko. Měl jsem víc tetování než dřív. Máma trvala na tom, že vypadám jako gangster, zvlášť když jsem jel na motorce. Nesnášela ji ještě víc než moje auto. Já jsem obojí miloval, a tak jsme se dohodli, že se na tomhle tématu neshodneme.

„Myslím, že jedno menší jídlo bych ještě přežil.“

Zamračila se, moje odpověď ji zjevně neuspokojila. Já jsem ale mlčel, abych jí nedával další argumenty. Charly byla našťěstí Charly, a tak to pochopila a nechala to být – alespoň pro tuhle chvíli.

Vykulila oči a sáhla si na břicho. „A jéje, někdo se tu hemží.“

„Můžu?“

Zasmála se a položila si moji ruku tam, kde se pohybovala malá nožka nebo ručka. Přejel jsem jí dlaní po bříšku a zachichotal se, protože jsem ucítil rychlé pohyby. „Fotbal. Ta malá určitě hraje fotbal.“

„No, hraje ho docela dost.“ Charly zavrtěla hlavou. „Thomas byl aktivní ve dne a každou noc v klidu. Ona je pravej opak. Zhruba v tuhle dobu vždycky začne a skoro celou noc mě nenechá spát.“ Povzdychla si a pohladila si bříško. „Vid', že jo, holčičko?“

V prsou jsem pocítil zvláštní chvění. Tupé a bolestivé. Třel jsem si hrudní kost a nechápal, co ten pocit způsobilo.

Zaslechl jsem, jak se na druhém konci budovy otevřely dveře a naším směrem se blížily těžké kroky. Podíval jsem se na Charly, která se usmívala, oči jí rošťácky zářily.

„Musela jsi toho medvěda pošťouchnout, že jo?“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„Zrzko!“ zavrčel Maxx svým chraplavým hlasem.
„Co tady děláš?“

Sklopil jsem hlavu a snažil se skrýt pobavení. Maxx se objevil a opřel se o rám dveří. Byl tak mohutný, že vyplnil celý prostor. „Výpary z barev, Charly. Co jsem ti říkal o výparech z barev?“

„Žádný tu nejsou. Šmárjá, já jsem si to zkontrolovala, než jsem sem vešla, chlapáku. Přestaň se mi lepit na zadek.“

„Já ti něco přilepím na zadek. Ruku.“

Charly na stoličce téměř vibrovala veselím. „Sliby, sliby,“ škádlila ho.

„Kristepane, nemůžete jít s tou svou předešlou někam jinam? Já se tady snažím pracovat.“

Maxx přešel místnost a popadl Charly za kšandy na džínové kombinéze. Zvedl ji do výšky a důkladně ji políbil. „Měla jsi odpočívat. Sedět na verandě. Ne se potulovat po okolí. Proč nikdy nejsi tam, kde tě nechám?“

Vyslovil ta slova bez hněvu a já jsem z jeho hlasu pochopil, jak ji zbožňuje.

V hrudi se mi opět usadil ten zvláštní pocit. Zamračil jsem se. Možná bych potřeboval pastilky Tums na zažívání. Asi už stárnu, když mě po lasagních pálí žáha.

Charly se podívala na Maxxe a v očích jí zářila láska. „Třeba se mi líbí, když si mě přijdeš najít.“

Odkašlal jsem si. „Pořád jsem tady, lidi. Přímo tady.“

Maxx se zasmál a zašklebil se na mě. Když šlo o jeho ženu, vůbec se nestyděl. Pak se sehnul a vzal ji do náruče. Zalapala po dechu, ale zasmála se a položila si hlavu na jeho mohutné rameno.

„Tak my tě necháme pracovat,“ řekl a mrknul na mě.

„Přeju vám dobrou noc,“ odpověděl jsem.

„Zbytky od večere jsem ti dala do auta!“ zavolala Charly. Všichni jsme jezdili s dodávkami, které patřily

k našemu autoservisu, protože to byla skvělá reklama, ale o víkendech jsem dával přednost vlastnímu autu.

„Díky,“ křikl jsem zpátky, i když jsem viděl, jak májí hlavy blízko sebe, takže ani jeden z nich mě neslyší.

Sledoval jsem je, jak odcházejí, už ztraceni jeden v druhém. Třel jsem si hrud', ten zvláštní pocit mě nepouštěl.

Zadíval jsem se na svůj návrh a rozhodl se, že pojedu domů. Moc jsem toho nestihl, jen jsem tu seděl a lámal si hlavu.

Zítra je neděle, k níž neodmyslitelně patří odpoledne strávené u mámy. Budu tam obklopený svými sourozenci, jejich manželkami a dětmi. Čeká mě spousta smíchu, škádlení a jídla. Strávím pár hodin tím, že po mně budou děcka šplhat a máma mi bude vyčítat, že nemám svoje vlastní. Aspoň jedna z mých sester se nenápadně zmíní o kamarádce, se kterou by mě chtěla seznámit. To vyvolá další výtky mojí matky, že jsem se ještě neoženil, a lamentace, že osm vnoučat jí nestačí. Moji bratři měli jenom dcery, takže nikdo dál nenesl skvělé jméno jejího milovaného manžela Antonia Borelliho, *dej mu Bůh lehké odpočínutí*. Měl bych zplodit syna, abych zajistil pokračování rodu. Už jsem se přestal snažit připomínat, že kdybych někdy děti měl, mohly by to být taky holky. Máma mě prostě neposlouchala. Bylo to každý týden stejné, a přestože jsem na to byl zvyklý, v poslední době mě to už unavovalo poslouchat.

Možná s sebou vezmu Bretta. Alespoň bychom se o ty řeči podělili. Mezitím jsem už mířil k malému domku, kde jsme s Brettem společně bydleli. Dám si s ním pár piv, možná se koukneme na nějaký film. Přesvědčím ho, ať se mnou zítra jede.

Další vzrušující sobotní noc v životě bezstarostného starého mládence. No není to paráda?

KAPITOLA 2

STEFANO

Vracel jsem se domů, slunce právě začínalo ztrácet svůj jas v pozdním večeru. Miloval jsem léto – to horko a dlouhé dny. Rád jsem podnikal pěší túry po rozlehlých pláních a lesích v okolí Littleburnu a Lomandu a objevoval tam malá, soukromá místa, kam jsem mohl utéct. Vyrosl jsem na předměstí Toronta a bydlel v rušné části velkoměsta nad autodílnou, kde jsem tehdy pracoval. Vždycky jsem býval netrpělivý a nervózní. Od doby, co jsem bydlel tady, i když to bylo do Toronta jenom kousek, jsem byl klidnější. Líbily se mi zdejší otevřené prostory a klid. Jiné životní tempo. Znal jsem jména svých sousedů i zákazníků. Když jsem vešel do svého oblíbeného baru nebo do obchodu, pozdravili mě jménem.

Jel jsem pomalu, beze spěchu. Motor mého přestavěného mustangu pode mnou vrčel tiše a hluboce. Musel jsem si přiznat, že dalším důvodem, proč tento kraj miluju, je možnost vzít si auto a projíždět se s ním na některé z dlouhých prázdných silnic. Ale dnes jsem prostě mířil domů a užíval si cestu s otevřenými okýnky a s puštěnou muzikou.

Všiml jsem si, že u kraje silnice stojí starší malé SUV,

a tak jsem zpomalil. Stálo tam v podivném úhlu, kufr mělo otevřený. Dovnitř se nakláněl řidič a něco hledal.

Přibrzdil jsem, vypnul motor a zastavil, neschopný odtrhnout oči od výhledu, který jsem měl před sebou. Řidičem byla žena v sukni. Krátké, jak to tak vypadalo. Jak se předkláněla, odhalila se jí smetanově bílá stehna. Tu krátkou sukni měla vyhrnutou tak vysoko, že jsem zahlédl krajku, napjatou přes zadek, který jsem mohl popsat jedině jako úchvatný.

Byl plný a oblý a já jsem nepochyboval, že se za něj dá dobře chytit. A z jakéhosi důvodu jsem měl chuť přesně tohle udělat.

Vylezl jsem z auta a zavolal: „Haló – můžu vám nějak pomoci?“

Úchvatný zadek se vysoukal z kufru a řidička se postavila. Obrátila se ke mně s očima vytřeštěnými, v ruce svírala část zvedáku. Když se otočila, ztuhl jsem uprostřed kroku a při pohledu na ni se mi zatnuly svaly.

Byla průměrné výšky, ale se svými sto osmdesáti centimetry jsem ji převyšoval. Nebyla hubená ani baculatá, něco mezi tím, s těžkými ňadry, sladkou prohlubní v pase a s oblými boky.

Temně hnědé vlasy měla stažené dozadu, všude kolem jí však odtud unikaly drobné kudrlinky. Měla srdcovitý obličej s výraznými lícními kostmi a s plnými rty, které zrovna teď měla mrzutě stažené.

Její plet' byla jako smetana a já jsem měl chuť natáhnout ruku a dotknout se jí, abych zjistil, jestli je taky tak jemná, jak vypadá. Oči měla obrovské a tmavé – tmavší než moje – a široce rozevřené. Vypadala nervózně a trochu vylekaně. Bylo mi jasné, že cizinec její velikosti může člověka vyděsit, obzvlášť, jak jsem předpokládal, když jste žena, která večer uvízla na silnici. Smířlivě jsem zvedl ruce a vyslal k ní přátelský úsměv.

Naše pohledy se na okamžik setkaly a zbytek světa rázem někam zmizel. Dívali jsme se jeden na druhého. Zírali jsme na sebe, tmavé oči měla doširoka otevřené a ostražitě. Její pohled ve mně něco zažehl. Něco horkého a divokého. Olízla si rty, což mě přimělo na ně zaostřit pohled. Přistihl jsem se, že uvažuji, jak asi chutnají a jaké by bylo cítit je pod těmi mými. Její oči se krátce zaměřily na má ústa a pak zavrtěla hlavou. „Vyděsil jste mě.“

„Promiňte, nechťel jsem vás vylekat. Myslel jsem, že jste slyšela, jak jsem přijel.“ Ukázal jsem na svoje auto. „Takovej motor je dost těžký neslyšet.“

Ve tváři se jí objevil posměšný výraz. „Hračky,“ zamumlala. „Muži a jejich hračky.“

Zamračil jsem se. Moje auto nebyla hračka. Byla to skvěle vytuněná mašina a já na ni byl pyšný. Ale přešel jsem to. „Můžu vám pomoci?“ zopakoval jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Já to zvládnu.“

Nevšímal jsem si toho a šel jsem blíž. Kleknul jsem si na kolena a prohlédl si splasklou pneumatiku. Při pohledu na ráfek jsem pohoršeně hvízdнул.

„Jak dlouho jste na tom píchlým kole jela?“

Přikrčila se vedle mě a mě ovanula její vůně. Svůdná a sexy. Trochu zavravorala a já jsem natáhl ruku, abych ji přidržel. Kůži měla hebkou, oči se jí rozšířily, naše pohledy se opět na okamžik protnulý. V očích se jí něco zablýsklo. Vstala a ušklíbala se.

„Chtěla jsem se dostat domů a myslela jsem si, že to opravím až ráno. Ale zřejmě se to zhoršilo.“

Vstal jsem a zavrtěl hlavou. „Jo, jo, je to špatný. Zničila jste ráfek. Nejspíš budete potřebovat celou novou pneumatiku.“

Zamračila se a rozmrzele si mnula spodní ret. „Sakra,“ řekla šeptem.

„Měla jste hned zastavit. Zavolat asistenci Kanadské automobilové asociace. Nikdy nejezděte s prázdnou pneumatikou. Riskujete bezpečnost sebe i ostatních řidičů,“ pokáral jsem ji.

„Děkuju za oznámení pro veřejnost. Poučila jsem se. Teď můžete jet.“ Otočila se ke mně zády a začala zase vzadu něco přehrabávat.

Nad jejím odmítnutím jsem jenom zamrkal.

„Já vám to kolo vyměním.“

„Řekla jsem, že jsem v pohodě, ať jste, kdo jste. Zvládnu to.“ S heknutím vyndala druhou část zvedáku a prohlížela si ho. Sledoval jsem, jak studuje ty dva kusy a snaží se přijít na to, jak k sobě patří dohromady. Vzdychla, sáhla zpátky do kufru a vytáhla návod k použití. Začala v něm listovat a mžourala na drobné písmo. Očividně byla nezávislá. Díky tomu mi kdovíproč připadala ještě přitažlivější.

„Budu to mít hotový dřív, než najdete správný číslo stránky,“ nabídl jsem jí, pobavený její tvrdohlavostí.

„Ale, vy jste ještě pořád tady? Myslela jsem, že mi kolem hlavy bzučí komár,“ zamumlala, ale jinak mě ignorovala.

Potlačoval jsem smích, přesto mi však ze rtů uniklo lehké uchechtnutí. Sáhl jsem okolo ní, vzal zvedák a odstoupil. Zaskočilo mě, když se otočila a popadla ho.

„Řekla jsem ne.“

Snažil jsem se nevnímat, jak jsme blízko u sebe. Naše hrudníky se téměř dotýkaly. Cítil jsem na tváři její dech, než ustoupila, ale všiml jsem si, jak se jí zrychlil stejně jako mně.

Hleděl jsem na ni a pak jsem ukázal na slábnoucí světlo. „Asi tak za dvacet minut bude tma. Za tu dobu na to ani nepřijdete. Za deset minut budu mít vyměněnou pneumatiku a vy budete zpátky na cestě.“

Stiskla rty. „Vy jste nějaký odborník, že jo?“

Uculil jsem se. „Dalo by se to tak říct.“

„Já si to udělám sama.“

„Vážně? Víte, jak dostat ven náhradní kolo?“

Podívala se do kufru. „Hm, asi ho zvednout?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne-e. Musíte ho nejdřív odšroubovat. Sjede dolů a pak ho můžete vytáhnout. To znamená, že si k tomu budete muset kleknout do hlíny a šterku.“ Nechal jsem svůj pohled zabloudit k jejím oblým kolenům. K těm bledým, neposkvrněným kolenům, která by krvácela a byla pořezaná, než by s tím byla hotová.

To jsem nemohl dopustit. Taky jsem z jiného důvodu musel zahnat představu, jak klečí na kolenou.

Kde se ta myšlenka ve mně krucinál vzala?

„Sakra,“ vydechla znovu.

„Deset minut,“ zopakoval jsem a sáhl po zvedáku.

Povzdechla si. „No tak jo, pane odborníku.“

Mrknul jsem na ni. „Sledujte mě a uchte se.“

Trvalo mi to o něco déle. Náhradní kolo tam vězelo pevně, ale měl jsem v kufru olej WD-40, a tak byla pneumatika po několika pokusech konečně venku. Ženin zvedák byl laciný a vlastně k ničemu, a tak jsem si vzal ten svůj. Na matice jsem musel taky použít maziwo, ale pak už to šlo rychle. Namontoval jsem rezervu, hodil poškozenou pneumatiku dozadu i s nepoužitelným heverem a kufr jsem zavřel. Celou dobu mě pozorovala, oči vykulené, a mumlala si něco pod nosem, ale bylo to příliš potichu, než abych rozuměl slovům. Když jsem skončil, vstal jsem a oťrel si ruce do džínů. Otočil jsem se a zachytil pohled jejích doširoka rozvřených očí. Vědomí, že mě pozorovala a to, co viděla, se jí zamlouvalo, mě přimělo k úsměvu. Líbilo se mi, že když jsem ji přistihl, vehnalo jí to barvu do tváří. Dělal ji to ještě víc sexy.

Mrknul jsem na ni, zašel do auta pro vizitku a ženě ji podal.

„Tohle je skvělejší servis. Tam vás neokradou.“

V narůstající tmě zamžourala na kartičku. „Reynolds & Co. Reparace a opravy.“

Ukázal jsem směrem, kterým jsem měl namířeno. „Asi deset minut jízdy po téhle silnici.“

„Obvykle chodím do servisů Mr. Lube nebo do Pennzoilu. Kamkoliv, kde je zrovna akce s výhodnou nabídkou na výměnu oleje.“

Měl jsem co dělat, abych se neotřásl. „Přisahám, že tenhle servis je nejlepší. Rozumné ceny, a jak už jsem říkal, tam vás neokradou. Rychlé termíny na objednání, pokud je potřeba,“ vysvětloval jsem.

Napřímila se v ramenou a v očích jí blýsklo. „Něřekla jsem, že potřebuju pomoc.“

„Jasně že ne. Jen jsem chtěl, abyste to věděla.“

Zvedla vizitku. „To jsou vaši známí?“

„Dalo by se to tak říct.“

Povzdychla si a zajela si rukou do vlasů. Ušklíbala se, když prsty narazila na uzel na temeni, jako by zapomněla, že ho tam má. „Co jsem vám dlužná?“

Chtěl jsem ji požádat o telefonní číslo, ale tušil jsem, že odpověď by byla zvučné ne.

„Nic.“

„Musím vám něco dát.“

„Kdepak. Jsem rád, že jsem zrovna jel okolo a mohl vám pomoci.“

Zamračila se. „Nemám ráda, když jsem někomu zavázaná.“

Naklonil jsem hlavu a podíval se jí do očí. Oheň, který v nich planul, mě rozpálil. V tom temném pohledu se skrývala touha – touha, kterou směřovala na mě. Touha, kterou jsem naprosto opětoval.

Vůbec jsem netušil, co mě to popadlo. V jednu chvíli jsem stál vedle ní. V té další jsem ji měl v náručí a líbal ji.

V šoku ztuhla, ale pak mi najednou polibky opětovala. Bylo to úchvatné.

Rty měla plné a měkké. Její křivky se ke mně přitiskly, jako by byly vytvarovány přímo pro mě. Přejel jsem jí jazykem po spodním rtu a ona otevřela ústa. Chutnala po čokoládě a něčem sladkém. Návykovém. Dotek jejího jazyku na tom mém byl jako samet. Sklouzl jsem jí rukou po krku a pod prsty jsem ucítil hedvábnou hebkost jejích vlasů. Svrběly mě touhou vytáhnout sponky, které jí je držely dozadu, a pohrávat si s jejími kudrnami. Jednou rukou mě uchopila kolem paže a zaryla mi prsty do kůže. Tou druhou mi zajela do vlasů, až jsem se zachvěl. Hluboko v hrdle zasténala a já souhlasně zamručel.

Pak znovu ztuhla a odtáhla se. Ustoupil jsem a přerývaně dýchal. Zírala na mě, oči měla obrovské. Pak se najednou vrhla dopředu a znovu jsme se tiskli jeden k druhému. Pulz se mi zrychlil jako můj mustang na volné silnici. Tělem jsem přilnul k jejím křivkám jako auto k silnici, kdy rychlost a hukot motoru představují čistý adrenalin.

Ona na tom byla stejně.

Jenže pak se náhle opět odtáhla a tentokrát odstoupila dozadu. Bez ní mi moje náruč připadala podivně prázdná. „Považujte ten dluh za splacený,“ řekl jsem ochraptěle a natáhl ruku, abych se jí znovu dotknul.

Odstrčila ji a probodávala mě očima.

„Vy jste tak...“

„Sexy?“ zeptal jsem se. „Neuvěřitelný?“ Rozevřel jsem náruč a zakýval na ni prsty. „Pojďte blíž a já vám ukážu, jak jsem neuvěřitelný.“

Sevěla ruce v pěst a praštila mě. Přímou do břicha.

Podíval jsem se tam a přemáhal smích. Tu ránu jsem skoro ani necítil, i když mi bylo jasné, že do ní vložila hodně síly.

„Potřebovala byste pár lekcí boxu a taky pár lekcí základní údržby auta,“ prohlásil jsem suše.

„Na nic lepšího se nezmůžete?“

Tlumeně něco vykřikla, protlačila se kolem mě a zabouchla dvířka. Uslyšel jsem, jak se zámky zaklaply, a pak se motor probral k životu. Zamračil jsem se – opravdu potřeboval vyladit, časování nebylo v pořádku, kromě dalších věcí. Zaklepal jsem na okénko, ale odmítla ho stáhnout.

„Potřebujete seřídít motor!“ zakřičel jsem. „Zavolejte do servisu.“

Ukázala mi vztyčený prostředníček a rozjela se pryč, až štěrk létal kolem dokola.

Zíral jsem za ní a byl v pokušení skočit do auta a pronásledovat ji. Ale odolal jsem – měl jsem pocit, že jsem škody už napáchal dost.

Rozmrzele jsem si prohrábl vlasy.

Co mě to sakra napadlo líbat cizí ženskou? Takové věci já nedělám. Máma mi vštípila, že mám mít k ženám úctu, chovat se k nim slušně. Ne se po nich vrhat a líbat je jenom proto, že jsou od rány, sexy a mají proříznutou pusou. Máma by byla z mého chování zděšená. I já jsem byl sám ze sebe zděšený.

Asi jsem přetažený. To bude ono.

Ale i když jsem nasedl do auta a jel domů, myslel jsem jenom na to, jak se její rty dotýkaly mých.

Jak mi pasovala do náruče, jak se ke mně tiskly její bujné křivky.

Jak chutnala.

A jak moc bych to chtěl zopakovat.

Přestože to bylo špatné chování.

KAPITOLA 3

GABBY

Sledovala jsem, jak se vzdálenost mezi námi zvětšuje a ten neznámý muž se ve zpětném zrcátku zmenšuje, až zmizel, když jsem projela zatáčkou.

Co se to teď sakra stalo?

Co jsem *dovolila*, aby se stalo?

Že je pneumatika špatná, jsem věděla hned, když jsem vystoupila ze svého SUV, a pochopila jsem, že je pryč naděje, že se dostanu domů bez její výměny.

Snažila jsem se vyndat zvedák z kufru tak usilovně, že jsem ani neslyšela, jak za mnou zastavilo to černé nadupané auto. Ten pitomý hever byl zatvrzele zaklesnutý uvnitř a já jsem marnila drahocenné denní světlo tím, jak jsem se nástroj snažila uvolnit, a každou vteřinou jsem byla nervóznější.

Zvuk toho hlubokého, melodického hlasu mě přiměl se otočit a mým očím se naskytl nečekaný pohled.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem už někdy předtím viděla tak působivého muže. Nebo tak sexy. Tričko se mu napínalo přes svaly na břicho i na prsou, takže i ve slabnoucím světle vynikala jeho vypracovaná postava. Pod rukávem košile mu vykukovalo tetování. Tmavé vlasy a oči, široký úsměv a jeho hluboký hlas ve mně něco ro-

zechvěly. Musela jsem zamrkat, abych si pročistila hlavu. Dlouho spící touha se probudila a svojí silou mnou otrásla. Sevřela jsem hever a chtěla ho použít jako zbraň, kdyby bylo potřeba, ale on mi prostě jen nabízel pomoc. Byla jsem mu vděčná, dokud si neprohlédl moji pneumatiku a nezačal mě poučovat. Příliš mi to připomínalo to, před čím jsem utíkala, a na rozdíl od svého mladšího já jsem si to už nehodlala nechat líbit. Odsekla jsem mu, což ho zřejmě jedinečně pobavilo, a nějakou chvíli jsme pak strávili ostřejším popichováním. Přesto jsem nějak vycítila, že jde jen o škádlení, z jeho slov byl znát upřímný zájem. V jeho tónu se neozývaly žádný hněv ani zloba.

Nakonec jsem to vzdala a s úžasem sledovala, jak se chopil věci a lehce vyměnil pneumatiku. Heknul, když uvolňoval šrouby jakousi křížově vypadající věcí, kterou vytáhl z kufru svého auta, a zbytek pak už vypadal snadný jako dětská hra. Při práci byla vidět jeho úžasná postava. Zadek měl pevný a vysoký. Svaly na pažích se mu vyboulily a ohýbaly. Stehna se mu napínala. Byl sexy a silný.

Vrátil mi můj zvedák, řekl, že je na prd, a já jsem si ho k sobě přitiskla jako talisman, který by mě před ním ochránil.

Naházela všechno dozadu do kufru, podal mi vizitku, kterou přinesl ze svého auta, a udělal mi další přednášku o tom, co bych měla a neměla dělat, co se týká údržby vozu.

To mě zase naježilo. Už jsem chtěla být doma. Neměla jsem čas ani trpělivost mu vysvětlovat, že dělám, co můžu. Že mám jenom levný mobilní telefon. Že žádnou kartičku CAA nemám. Byl to výdaj, který jsem si nemohla dovolit. Sotva jsem udržela svoje SUV v provozu, ale potřebovala jsem ho do práce, takže jsem se kvůli tomu musela vzdát dalších věcí.

Nabídla jsem mu, že mu za jeho čas zaplatím, protože nesnáším, když jsem někomu za něco dlužná. Znovu jsme se raflí a pak jsem se najednou ocitla v jeho náruči a s jeho ústy na svých.

Měla jsem vybuchnout rozhořčením. Uskočit a dát mu facku. Zarvat na něho.

Místo toho jsem jeho polibek opětovala. Nejenže jsem ho políbila, ale na jeden nádherný okamžik zmizela celá ta hora sraček, v níž se v poslední době proměnil můj život.

Tiskl mě k sobě, jako bych byla něco drahocenného. Byl tak svůdný, že by mě dokázal proměnit v masu třesoucích se končetin a vzbudit ve mně emoce, které jsem neprožila už hodně dlouho – pokud vůbec někdy. Naplňovala mě žádostivost, touha a potřeba. Zasténala jsem, on si mě přitáhl blíž a rukou mě pevně, ale přesto s velkou něhou svíral zezadu za krk.

Byla jsem v šoku, když jsem si uvědomila, jak dobře se cítím v náruči cizího člověka. Jak moc se mi tam chtělo zůstat. Byla jsem tak mimo sebe, že jsem ho znovu políbila.

Pak na mě dopadla realita a já jsem se odtáhla.

Jeho oči byly sytě čokoládové – hluboké, temné a plné touhy. Vypadal tak sexy, rty měl vlhké od mých, vlasy rozčuchané od mých prstů. Na paži měl červené stopy od mých nehtů.

A, můj bože, já jsem ho chtěla.

Dokud neotevřel pusu.

„Považujte ten dluh za splacenej,“ zabručel hlubokým, ochraptělým hlasem. Natáhl ruku, aby se mě znovu dotknul, ale to už jsem se vzpamatovala a odstrčila ji.

„Vy jste tak...“, vyštěkla jsem.

„Sexy?“ zeptal se. „Neuvěřitelně?“ Rozevřel náruč

a zakýval na mě svými dlouhými prsty. „Pojďte blíž a já vám ukážu, jak jsem neuvěřitelný.“

Byl oboje, ale já jsem mu nechtěla dopřát uspokojení z toho, že to vím. Než pak stačil uhnout, udeřila jsem ho do břicha. Tvrdě. Dost tvrdě na to, abych v kloubech ucítla bolest, která se během několika následujících hodin nepochybně zhorší.

Jen se s úsměškem podíval dolů.

„Potřebovala byste pár lekcí boxu a taky pár lekcí základní údržby auta,“ prohlásil suše.

„Na nic lepšího se nezmůžete?“

Vztekle jsem ho odstrčila, nasoukala se do auta, praskla za sebou dvířky a zamkla se. Objevil se u okýnka a zaklepal na ně, ale já se vyhnula jeho pohledu.

„Potřebujete seřídit motor!“ zakřičel. „Zavolejte do servisu.“

Ukázala jsem mu vztyčený prostředníček a rozjela se pryč, až štěrkl létal kolem dokola. Doufala jsem, že jeden kamínek mu poškrábe auto.

Uháněla jsem domů, jako by mě honil sám ďábel.

Zaparkovala jsem a pospíchala dovnitř. Moje bytná seděla v houpacím křesle s pletením, chůvičku položenou vedle sebe. Zamračeně vzhledla.

„Jste tady nějak brzo. Je všechno v pořádku?“

Zničeně jsem se usmála. „Ziggy má zase problémy. Něco s elektřinou v kuchyni. Museli jsme zavřít dřív.“ Povzdychla jsem si. „V nejrušnější večer v týdnu, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Poplácala mě po ruce. „No, takové věci se holt stávají.“

Přikývla jsem. „To jo. Jak to s ním dneska šlo?“

Paní Scottová se usmála. „Jako vždycky, je to zlatíčko. Hrál si s autíčky a spalal večeri jako andílek. Dokonce je už i vykoupanej.“

Podávala jsem jí nějaké peníze, ale zavrtěla hlavou. „Ne, drahoušku. Jsem ráda, že jsem ho dnes měla u sebe.“

„Ale...“ začala jsem protestovat.

Znovu zavrtěla hlavou. „Ne. Říkala jsem vám, že dávám přednost vzájemný výpomoci.“

„Vyprat?“ tipla jsem si. Bydlela jsem nahoře v patře staršího domu a paní Scottová žila dole. Pračky byly v suterénu a paní Scottová měla problémy se schody. Proto jsem vyměnila hlídání dětí za příležitostné práce, jako je praní prádla, nakupování, sekání trávy. Dokonce jsem byla schopná dělat drobné opravy týkající se netěsnících kohoutků a zaseknutých oken. Ona se zase postarala o Thea, když jsem měla možnost vzít si směny navíc, což mi hodně pomohlo. Ostatní večery se o něho postarala paní Wilsonová odvedle, pak ho přivedla domů a uložila do postele. Její pubertáči se u nás střídali ve spaní na pohovce pro případ, že by se Theo probudil a něco potřeboval, a vraceli se k sobě domů, až když jsem dorazila. Stejně byli většinou ještě vzhůru a hráli videohry na mojí televizi. Byla to jediná příležitost, kdy byla zapnutá. Nemohla jsem si dovolit kabelovku, a kdyby ten televizor předchozí nájemníci nenechali stát v rohu, nikdy by se nepoužíval. Paní Wilsonové jsem pomáhala doučovat její děti a ona mi za hlídání Thea účtovala nízkou cenu. Chodil tam rád, takže prozatím to fungovalo dobře.

Všechno v mém životě se soustředilo na „prozatím“. Doufala jsem, že jednoho dne nebudu muset překračovat pomyslný rychlostní limit, abych přežila každý den.

Neměla jsem tušení, jaké to je mít den, kdy bych se nemusela modlit, aby mě nepotkaly žádné katastrofy, abych měla dost peněz na jídlo pro své dítě i pro sebe, abychom byli v bezpečí a abych se nemusela neustále o něco strachovat. V Lomandu se mi líbilo. Lidi tu byli přátelští, ale ne dotěrní. Měla jsem štěstí, že když jsem si spočítala, kam až mi vystačí peníze na jízdné na autobus, vystoupila jsem právě tady. Městečko i lidé ke mně byli vlídní, obzvlášť paní Scottová. Theo nikdy nebyl nešťastný, když jsem ho u ní nechávala, a její volný pokojík považoval skoro za svůj.

Moje přemítání přerušil hlas paní Scottové. „Ano, vyprat. A taky jsem si říkala, jestli bychom si nemohly udělat trochu tý vaší zeleninový polívky. Ráda bych si ji dala tenhle týden k večeři.“

Uměla jsem báječnou zeleninovou polévku a paní Scottové moc chutnala. Theovi taky. Taky jsem dělávala úžasnou hovězí polévku a ještě pár dalších. Nejdůležitější ale bylo, jak jsem na tom byla s rozpočtem.

„Určitě. Mrknu se na trh, co tam tenhle týden mají.“

Zavrtěla hlavou. „Dneska jsem tam byla. V kuchyni mám celou úrodu. Přijďte si pro ni a uvařte.“ Setkala se s mýma očima. „Takhle jsme se dohodly.“

Vzdala jsem se lehce, protože nemělo smysl se s ní dohadovat.

„Tak dobře. Zítra uvařím pořádný hrnec.“

V neděli jsem měla volno, ale občas jsem dostala směnu ještě na jeden večer podle toho, jak byl Ziggyho bar obsazený.

U Ziggyho v Lakeside jsem pracovala od šesti do zavíračky, kromě sobot, kdy jsem začínala už ve čtyři. Když jsem měla štěstí, mohla jsem si přibrat ještě šichty u Zekeho tady v Lomandu, ale ty byly náročnější, a pokud nebyly v noci, hlídání mě stálo balík.

Každý měsíc jsem to nějak finančně zvládala a díky výměnným obchodům s paní Scottovou a spropitnému jsem si něco málo odkládala stranou pro případ nouze.

Paní Scottová se na mě usmála. „Tak si pojdte vzít svýho chlapečka a zítra se uvidíme.“

Vešla jsem do volného pokoje a zadívala se na svého syna. Jeho vlasy měly podobnou barvu jako ty moje, možná trochu tmavší, a vypadal jako já, až na oči. Měly oříškovou barvu – něco mezi mýma a očima jeho otce. To a štíhlá postava byly jediné rysy, které po něm zdědil, díkybohu. Byl usměvavý a milý a zdálo se, že má nekonečnou trpělivost.

Pravý opak Waynea. Ten každou chvíli vyletěl a měl pocit, že trpělivost je cizí slovo. Je záhadou, jak je možné, že jsem nepoznala jeho pravou povahu, dokud mě nelapil. Ale vypadla jsem od něho a nikdy jsem se neměla v úmyslu vrátit.

Zvedla jsem Thea do náruče a zabořila nos do jeho vlásků. Voněl po bublinkové koupeli a jako malý chlapeček. *Můj* malý chlapeček. Milovala jsem ho tak moc, až hrozilo, že mi láskou praskne srdce. Opatrně jsem ho odnesla z pokoje, na chodbě jsem se zastavila ve dveřích u paní Scottové, a než jsem je zavřela, ještě jsem jí poděkovala.

Usmála se. „Dobrou noc, drahoušku. Uvidíme se zítra.“

Přikývla jsem a vynesla Thea po schodech nahoru, už na mě byl docela těžký. Nevěděla jsem, jak dlouho to ještě budu schopná zvládat, nesnášela jsem však poomyšlení, že bych ho měla budit, aby musel sám přejít do vlastní postele. Bylo mu pět, rostl jako z vody a mně bylo jasné, že ten den musí brzo přijít. Uložila jsem ho, zadívala se na jeho sladkou tvářičku a uhladila mu vlasy z čela. Sehnula jsem se, dala mu pusku na čelo a pak jsem se přesunula do svého pokoje.

Nachystala jsem se do postele a šla si lehnout. Tělo jsem měla unavené, ale mozek byl pořád vzhůru. Myslela jsem na to, že musím opravit pneumatiku na SUV. Potřebuju auto, abych se mohla dostat do práce a zase zpátky. Pomocí starého iPadu, který jsem měla, jsem se podívala na webové stránky servisu, který mi doporučil ten neznámý muž. Byla tam fotka majitele, dalšího mohutného muže se širokým úsměvem. Opíral se o červeně natřenou stěnu a nad jeho hlavou bylo vidět logo společnosti. Z toho mála, co jsem si přečetla, jsem si domyslela, že je to Maxx Reynolds. A měl dva společníky, Bretta Connera a Stefana Borelliho. Přečetla jsem si ještě kousek a projela pár dalších stránek. Zákaznické recenze byly nadšené. Autoservis nabízel kurzy pro ženy, které měly odpovědět na jejich otázky a pomoci jim pochopit, jak jejich auta fungují. Kurzy byly zdarma, ale byl na ně poradník.

Vyplnila jsem svoje údaje a použila telefonní číslo paní Scottové. Dovolila mi to a já jsem tak ušetřila měsíční poplatek za pronájem domácího telefonu, který jsem nechtěla. Nikdy jsem nedávala svoje číslo na mobil, jedině když nebylo zbytí. Čím méně lidí to číslo mělo, tím lépe. Na její číslo mi někdo volal jen málokdy, ale pokud se někdo ozval, předala mi vzkaz. Naštěstí měla i wifi a nechala mě ji taky používat, takže jsem měla e-mail, na nějž jsem se mohla dostat ze svého starého notebooku, který jsem vlastnila. To bylo asi tak všechno, k čemu byl dobrý. Vyplnila jsem i tenhle údaj a rozhodla se, že do toho servisu auto odvezu a nechám si ho opravit. Podívala jsem se na fotku a vybarvila se mi vzpomínka na ty tmavé oči a dráždivá ústa. Vzhledem ke své postavě zjevně musel cvičit s majitelem servisu ve stejné posilovně, což by vysvětlovalo, odkud se s ním zná. Byly tam i další stránky o renova-

ci motocyklů, ale to mě nezajímalo, takže jsem počítač vypnula. Ráno tam zavolám a zeptám se, kolik by stála výměna pneumatiky.

Vklouzla jsem pod přikrývku a přitáhla si ji až k bradě. V mysli se mi najednou nečekaně vybavil obraz toho cizího muže. Jeho mohutná postava. Jeho hluboký hlas. Jak jemně mě držel ve svých velkých rukou. Způsob, jakým se jeho ústa dotýkala mých. Jak jsem se v jeho náručí cítila ztracená.

A přesto jsem měla podivný pocit, jako bych byla doma.

Překulila jsem se a bouchla do polštáře. Musím na něho přestat myslet. Nejspíš se s ním už nikdy nevidím. A pokud ano, musím se otočit a jít jinudy.

Když se jednou spálíš, podruhé už si dáš pozor.

Zaháněla jsem tenký hlásek, který mi našeptával, že tenhle muž by mohl být jiný.

Nemohla jsem to riskovat. Mohla bych toho hodně ztratit.

Zavřela jsem oči, rozhodnutá usnout.

To se ale snáze řekne, než udělá.

KAPITOLA 4

STEFANO

V pondělí jsem si pořád vymýšlel výmluvy, proč se zastavit v kanceláři. Říkal jsem si, že je to tím, že potřebuju kafe, ale dokonce i Charly mě napomínala, proč tak blbnu.

Zadívala se na mě svýma moudrýma zelenýma očima. „Káva se na stránce s objednávkama nenachází, Stefano. Co hledáš?“

Rozpačitě jsem přešlápl z nohy na nohu. „Hm, nevolal dneska někdo, že potřebuje vyměnit pneumatiku? Nějakej nověj zákazník?“

Přimhouřila oči. „Možná.“

„No, já jsem v sobotu večer někomu pomohl. Dal jsem mu naše číslo. Čistě jen pro zajímavost.“

„Byla to žena?“

Přistoupil jsem blíž. „Ona volala? Dala jsi jí termín brzo? Ta pneumatika byla fakt špatná.“

Zaculila se. „Já to věděla. Kafe, leda prd! Ježkovy voči, ona se ti líbí!“

Zamračil jsem se. „To teda ne. Jak jsem řekl, ta pneumatika byla opravdu špatná. Vzpomněl jsem si na to a chtěl jsem to dořešit.“

Charly škodolibě zasmály oči. „Maxx o mně říká, že

jsem špatnej lhář. Ale kdyby tobě zčervenaly uši ještě víc, už by ti začaly hořet. Chceš vědět, jestli přijede.“

„Neměla by na tom jezdit. Je to nebezpečný.“

Opřela se v židli dozadu. „A ty si děláš starosti.“ Povytáhla obočí. „Co mi dáš, když ti řeknu, jestli dorazí?“

„Přestaň mě štvát,“ zabručel jsem. „Na kdy se objedнала?“

Charly naklonila hlavu na stranu a podívala se na mě. „No jo, volala – pokud je to ta samá ženská. Říkala, že píchla a že potřebuje novou pneumatiku. Zavolám jí zpátky a dám jí cenovou nabídku.“

„Jak se jmenuje?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. To ti neřeknu. To je tajný.“

Zaškaredil jsem se na ni a prohrábl si vlasy. „Koukni, Charly. Ta pneumatika byla na odpis. Jela na ní a ošklivě poškodila ráfek. Nepochybně bude potřebovat novou.“

Odmklčel jsem se a rozpačitě zafuněl. Vzpomněl jsem si, jak říkala, že na výměnu oleje jezdí vždycky tam, kde je to nejlevnější. „Mám dojem, že nemá moc peněz na opravu.“

Zamračila se. „Co chceš, abych udělala?“

„Vzadu máme hromadu pneumatik. Jedna tam bude pasovat. Zkontroloval jsem si to. Nějak se s ní dohodni a zbytek naučtuj mně.“

Vytřeštila na mě oči.

„Připomíná mi moji sestru Giannu,“ lhal jsem. „Kdyby se dostala do potíží, taky bych byl rád, kdyby jí někdo pomohl. A já si myslím, že ta žena pomoc potřebuje.“

Ne že by ji přijala, dodal jsem v duchu.

„Tvoji sestru,“ opakovala Charly.

„Jo. Moji sestru.“